

CÓ MỘT ĐÓA HOA SẦU NỮ MUỘN.

(Tâm Bút)

□

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất"

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 8/4/1976.**

Trong quán *café* Vườn Áo Diêu, Nguyễn báo cho hay là độ một tuần nữa chàng sẽ bỏ học, trở về Dalat, sống hẳn trên ấy. Bỗng dung lòng rữ buồn mênh mang nhưng tự nhận thực với chính mình đây là một sự việc không thể nào thay đổi mà tôi phải đối diện với nhiều nỗi chết lòng tê điếng.

***/ Sài Gòn, thứ Sáu ngày 9/4/1976.**

Ở quán *café* Vườn Áo Diêu, Nguyễn nắm bàn tay tôi, vẻ thương xót khi thấy tôi cúi đầu im lặng lúc câu chuyện chàng trở về Dalat được nhắc lại...

Tôi cười mỉm:

“Cũng may Thượng Đế phú cho Mẫn một khả năng chịu đựng ghê gớm. Nếu không, làm sao Mẫn còn đứng vững khi cuộc đời từng gặp quá nhiều lần vỡ nát trái tim...”

Năm ngón dài của Nguyễn bóp lại càng chặt hơn năm ngón của tôi.

Tôi nói thêm trong cái cười gượng gạo:

“...Nhiều hơn hết là cuộc chia tay lần này với Nguyễn.”

***/ Sài Gòn, thứ Bảy ngày 10/4/1976.**

Chúng tôi lên nhà chị Huệ, uống rượu với hai người bạn. Hạnh phúc tràn đầy kéo dài từ trưa đến tối nhưng sao vẫn có điều thảng thốt trên từng sợi rượu uống vào trong máu, cơ hồ một nỗi bất trắc đang chờ chực để sẵn sàng làm tan

đi cái hạnh phúc mong manh. Có lúc ngồi im ngấm Nguyễn, trái tim tôi chợt thất lại theo ý nghĩ một ngày không còn được nhìn thấy hình hài thanh thoát đó nữa, có khi đang cười trong tay Nguyễn thì lại bật đi nỗi vui mà hình dung đến một lúc nào chúng tôi sẽ không còn là của nhau.

Đêm nay, mẹ Nguyễn từ Dalat vào Sài Gòn nên chỉ mình tôi lưu lại nhà chị Huệ sau khi tan cuộc rượu. Tôi và chị nằm trò chuyện về mọi sự liên quan đến cuộc tình chúng tôi hiện tại. Lặng yên nghe chị đưa ra rất nhiều phân tích thực tế, trong một thoáng, tôi bỗng thật bi quan mà nhận rõ hơn sự tuyệt vọng của cuộc đời mình trên khía cạnh Hạnh Phúc và Tình Yêu.

Một câu chị nói:

“Nguyễn chưa phải là người giữ nổi con người Thu Vân. Tâm hồn Thu Vân tế nhị sâu sắc quá!”

***/ Sài Gòn, Chủ nhật, ngày 11/4/1976.**

Trọn đêm qua, sau khi chuyện trò cùng chị Huệ, tôi chẳng thể nào ngủ được, cứ ngồi hút thuốc lá liên miên. Có nhiều lúc nhớ Nguyễn đến đau cả ruột. Ngày nào xa nhau hẳn, với nỗi thương nhớ thế này, làm sao kham nổi? Từ chiếc máy hát, bản *Concerto en Ré majeur pour violon* của Tchaikovski, Nguyễn từng rất yêu thích, vang lên mãi. Đêm hôm tĩnh lặng, tôi nghe rõ tiếng lòng mình nức nở theo nhiều trạng thái khác biệt. Chưa nghĩ ra được ngày Nguyễn về Dalat hẳn, tôi sẽ ra sao? Khoảng trống tâm hồn và thì giờ biết sẽ lấp đầy cách nào cho hết?

Lúc 5:30 sáng, Nguyễn tìm đến, bảo rằng đã nói dối Mẹ phải đi công tác sinh viên sớm. Trông chàng thật ái ngại khi nhìn vẻ tiều tụy sau một đêm không ngủ của tôi.

Ôm tôi vào lòng, Nguyễn dịu dàng nói:

“Mãn ngủ đi! Nguyễn ôm cho ngủ!”

Âm nhạc xoáy buốt cùng với cái thế ngồi thân mật có vòng tay chàng choàng kín sau lưng sao lại khiến tôi chỉ muốn khóc? Đây đang là một trong nhiều kỷ niệm đẹp cả hai cùng trải, nhưng tôi tự hỏi, ngày mất nhau, thăng hoặc trôi lăn nhớ lại, liệu Nguyễn có sẽ là người khoác cho kỷ niệm một chút cảm hoài nào không?

Buổi trưa ở nhà chị Huệ, một cách đầy đả không định, câu chuyện Trân Sa là đề tài quan trọng được chúng tôi đem ra mổ xẻ. Lòng tôi phân vân. Một “*Trân Sa có thật*” đang cấu thành trong cơ thể. Từ bốn tuần qua, tôi cứ mãi rơi vào tâm trạng lưng chừng như thế. Yêu Nguyễn, yêu Trân Sa, tôi mong giữ cả hai cho mình. Nhưng cũng vì yêu

Nguyễn, yêu Trân Sa mà tôi lại chỉ muốn quyết định từ khước cả hai mãi mãi khỏi cuộc đời mình. Những nỗi niềm xung đột trong tôi từng chập suốt bốn tuần qua, khiến tôi đảo điên nhiều lúc.

Nguyễn nhìn tôi thật lâu, cái nhìn buồn rĩ, ôm ghì tôi vào ngực và hôn lên khắp khuôn mặt. Sau cùng Nguyễn nói: “Thoạt đi vào đời Mẫn, Nguyễn luôn nghĩ sẽ đem được cho Mẫn một cuộc sống thật nhiều êm ấm. Khi Trân Sa hiện diện trong kỷ niệm chúng mình, điều tin tưởng này càng thêm mạnh mẽ.”

Mân mê cái cảm tôi, vẻ xót xa hiện rõ trong mắt, Nguyễn tiếp:

“Nhưng càng lúc Nguyễn càng thấy mình nhỏ bé trước Mẫn và trước cuộc đời trong điều mơ ước kia...”

Nguyễn bỏ lửng câu, ngón tay trở bàn tay phải vẫn đưa lên đưa xuống nơi lớp thịt lõm của cái cảm tôi, khuôn mặt rĩ buồn kỳ lạ.

Tôi lướt soát nhanh những gì đang xảy ra trong óc mình khi ấy. Hình ảnh Trân Sa xinh đẹp, dáng mỏng manh, đôi mắt lớn, cái mũi thẳng, chiếc răng khểnh lộ ra nơi khóe miệng, khuôn mặt thanh tú... (y hết Nguyễn) rõ ràng quyến rũ nỗi muốn trong tôi từ bốn tuần qua. Đồng thời cũng hình ảnh Trân Sa nhỏ dại đáng thương, theo chân tôi trên suốt các chặng đường phiêu bạt; trong một góc phòng trà ngòi bó gối cô đơn đợi giờ tan cuộc trình diễn của mẹ, đã làm chùng trái tim tôi thật nhiều lúc bấy giờ.

Tôi lặng im. Cả Nguyễn cũng thế.

Chừng như bản khoăn, Nguyễn chống tay nhìn thẳng vào mặt tôi:

“Mắt Mẫn trông xa vời quá!”

Tôi nhìn trả lại. Một “*cảm nghĩ*” mạnh nha trong óc. Tôi nghiêm trang nói:

“Lòng riêng, Mẫn MUỐN có Trân Sa THẬT. Chẳng những Trân Sa là sự kết hợp đẹp đẽ giữa hai chúng mình, rồi đây Mẫn còn giữ được như một kỷ niệm quý giá trong cuộc đời cô đơn sắp tới; mà Trân Sa cũng là biểu tượng cho tất cả những tinh anh tươi thắm nhất của hai cuộc đời Mẫn & Nguyễn.”

Tôi tiếp:

“Tuy nhiên, Mẫn cũng biết, nếu có Trân Sa thật thì vương vào Mẫn, Nguyễn sẽ khổ, mà rĩ bỏ Trân Sa là điều Nguyễn không bao giờ nỡ. KHÔNG PHẢI chỉ vì ông bà Nội ngăn cấm thôi, còn CHÍNH VÌ Mẫn thương Nguyễn, không muốn DỪNG Trân Sa làm cho đời Nguyễn khổ. Phải để Nguyễn đi lấy vợ nữa chứ! Với một người con gái bình thường khác, Nguyễn sẽ tìm ra hạnh phúc bình yên.”

(Và tôi cười).

Đôi mắt Nguyễn buồn rười rượi, vụt ghi tôi vào ngực, hôn vùi lên khắp khuôn mặt.

.....

Sau một lúc thật lâu, Nguyễn bày tỏ:

“Măn có tin rằng Nguyễn yêu Măn vô kể? Nguyễn biết Măn không tin đâu. Đó là quyền của Măn. Nhưng, Nguyễn yêu Măn rất thật, từ ngày đầu cho đến bây giờ, Nguyễn còn yêu Măn lai láng. Nguyễn không muốn sự có mặt của Trân Sa sẽ làm Măn khổ. Cuộc đời Măn đã khổ quá nhiều rồi, Nguyễn không có quyền đem thêm cho Măn cái khổ.”

Ngừng một chập, Nguyễn tiếp:

“Bây giờ Măn đang yêu Nguyễn nên không định rõ được lòng Măn như thế nào trong những ngày tháng tới. Mà thật thì Nguyễn còn thua kém Măn nhiều lắm, sự thông minh, lịch lãm, kiến thức và kinh nghiệm sống. Nguyễn chưa phải là người giữ nổi Măn. Trân Sa ra đời, Nguyễn không chịu được khi nhìn Trân Sa khổ. Măn cứ khinh Nguyễn, xem Nguyễn như ông Sơn, ông Ngọc đi. Nhưng Nguyễn nói thật, Nguyễn yêu Măn nhiều lắm.”

Tôi lạ lùng nhận ra cái ý nào đó trong những lời Nguyễn. Hình như chàng cho rằng tôi “sẽ còn lang bạt, đâu có Trân Sa chẳng nữa?” Hình như chàng muốn xác định, “cuộc đời tôi chỉ là những đò vỡ và bắt đầu tiếp nối nhau, ngay cả với chàng, đâu khi đã có Trân Sa?”

Tôi cảm tưởng mình đang rơi xuống một cái hố sâu không đáy. Lặng lẽ nhìn Nguyễn mà ngỡ như giữa hai người là một khoảng không cách xa vời vợi. Hình ảnh Trân Sa ước mơ đậm trở thành ảo ảnh. Đồng thời, “*cảm nghĩ mạnh nha lúc vừa ban nãy, bấy giờ biến thành rõ nét quyết định*” trong cái đầu tôi.

Nguyễn ôm ghi tôi vào ngực:

“Nguyễn đã lỡ nói gì khiến Măn buồn vậy? Cho Nguyễn hay đi! Nguyễn không chịu được khi nhìn Măn im lặng.”

Tôi đáp khó nhọc:

“Nguyễn nói đúng đó. Trân Sa chỉ là một ảo ảnh cho Măn vói tới mà ‘*không thể nào trở nên là thật*’. Định mệnh Măn từng nhiều lần phô bày điều ấy: ‘*Măn chỉ có quyền mơ mộng mà không được quyền biến giấc mơ thành sự thật*.’..”

Tôi bỏ lửng câu, nhìn Nguyễn mà lòng buồn như khóc. Sau cùng tôi nói, điệu quyết liệt:

“Nguyễn yên tâm đi! Không bao giờ Măn có Trân Sa đâu!”

.....

Nắng chiều tắt dần ngoài song cửa.

Úp mặt vào tóc tôi, giọng Nguyễn bồi hồi đau khổ:

“Nguyễn thương Mãn nhiều lắm. Đôi lần hiếm hoi bắt gặp niềm vui chân thật nơi Mãn, ví dụ lúc nấu cơm cho Nguyễn ăn như sáng nay, Nguyễn thấy lạ và thương Mãn quá. Nguyễn muốn giữ lại thật lâu trên môi trên mắt Mãn những nỗi hân hoan bất thường ấy, nhưng cũng không biết cách nào để giữ. Di Tí có vui như vậy, Nguyễn cũng không lạ. Còn Mãn? Con người Mãn đầy đầy suy nghĩ, Nguyễn không tưởng được có lúc nào Mãn thật sự vui.”

Sau một hồi im lặng nhìn tôi, Nguyễn tiếp:

“Một lần Mãn kể, ở Dalat trời lạnh, Mãn nằm nghiêng, thân hình trĩu nặng lên cái xương giữa ngực làm Mãn đau đến độ trong mơ Mãn khóc và tỉnh dậy thấy có nước mắt thấm trên gò. Nghe chuyện, Nguyễn xúc động dữ dội. Ngoài cuộc đời, khi mình buồn bã, vẫn có thể kiếm người tri kỷ để chia sẻ. Còn trong mơ, làm sao tìm được? Mà với Mãn, sao Nguyễn không rời được ý nghĩ rằng ‘trên đời chẳng có ai để Mãn muốn cùng sẻ chia mọi nỗi niềm sâu thẳm’. Và sao Nguyễn mãi tin rằng ‘đã nhiều đêm Mãn khóc trong mơ’.”

Tiếng nói Nguyễn vang nhẹ bên tai cũng hết như tiếng lòng tôi đang nức nở theo cái viễn ảnh một ngày xa nhau hẳn. Tôi cười nhẹ:

“Nguyễn có biết tại sao Mãn yêu Nguyễn và dành cho Nguyễn một chỗ đứng rất cao trong trái tim băng giá? Bởi, Nguyễn là người DUY NHẤT mà Mãn mang được ý nghĩ ‘*mình muốn khóc*’ khi trong tim có điều buồn bã”.

Khuôn mặt cảm động nhưng trông Nguyễn vẫn như lần lướt:

“Tại Nguyễn còn non kém quá trước Mãn nên Mãn không e dè khi cần tâm sự cho Nguyễn hay mọi chuyện. Nguyễn giống như một cuốn vở để Mãn viết nhật ký...”

Chừng như bắt chộp được từ tôi một chút chán nản, Nguyễn đâm ngưng bật, ghì tôi vào ngực và vội vàng xin lỗi.

Nguyễn nói:

“Nguyễn có nhiều tình cảm ủy mị giống phụ nữ, nhưng chỉ riêng Mãn mới là người làm tác động được tình cảm ấy của Nguyễn thôi.”

Nâng đầu tôi, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt, tiếng nói Nguyễn cơ hồ tiếc nuối pha cùng thương cảm:

“Thuở mới yêu nhau, Mãn đâu phải suy nghĩ nhiều như hiện tại. Đạo về sau, càng lúc Mãn càng khổ. Nguyễn không đem được cho Mãn hạnh phúc. Nguyễn thật nhỏ bé trước Mãn.”

Tôi cúi đầu vào ngực Nguyễn:

“Chính lúc này Nguyễn đang đem hạnh phúc thật nhiều cho Mãn. Một đời, Mãn thềm úp mặt vào vai một người đàn ông nào của riêng Mãn để ngủ giấc an lành, hơn là mơ sang giàu danh vọng.”

Tức thì Nguyễn nói:

“VẬY Mãn úp mặt vào vai Nguyễn ngủ đi! Ít ra những điều lớn lao Nguyễn không làm được cho Mãn thì với ước mơ đơn giản này, ngay bây giờ Nguyễn xin hết lòng đem lại.”

Và Nguyễn hôn lên mắt tôi, thật dịu dàng trân trọng, một bàn tay vỗ nhẹ nhàng trên sống lưng trong cử chỉ nhẹ nhàng thân ái.

*

* *

Buổi chiều trôi êm trong phòng khách nhà chị Huệ. Tôi nằm gối đầu lên chân Nguyễn, lắng nghe những câu chuyện giữa chàng cùng hai người bạn. Nguyễn ngậm một cái ống điếu, dáng vẻ thanh nhàn trầm tĩnh; điều ấy gây nên trong tôi một cảm giác hiền hòa yên ổn. Tôi nói với Nguyễn:

“Hút thuốc lá, Nguyễn mang nét cô độc như ngày đầu Mãn gặp. Nhưng hút ống điếu, Nguyễn trông chừng chặc y hệt một người đàn ông đã có gia đình.”

Nguyễn cúi xuống sát mặt tôi, tiếp câu nói:

“Và Mãn đang là vợ Nguyễn.”

Xong mỉm cười:

“Anh Ngọc ngày xưa có hút ống điếu không?”

Tôi lắc đầu:

“Anh ấy chỉ hút thuốc lá và gàn như liên tục.”

Vuốt nhẹ tóc tôi, Nguyễn nói:

“Mãn ngủ đi! Cả ngày hôm nay lẫn đêm hôm qua Mãn chưa ngủ.”

Tôi cười:

“Mãn còn một đời để ngủ nhưng chỉ có được lúc này nằm gối đầu lên chân Nguyễn, nghe và nhìn Nguyễn trò chuyện.”

Đêm trở về nhà, được hay rằng sau hai ngày tôi bỏ đi chơi trên chị Huệ, mẹ tôi đã tìm lên nhà bà chị Nguyễn. Cả một sụp đổ đưa đến từ lúc ấy, chấm dứt “*thời kỳ văn nghệ màu hồng*” sang “*màu xám*” lẫn “*màu đen*”!

[]

***/ Sài Gòn, thứ Hai ngày 12/4/1976.**

(Tôi mặc *chemise* đen, quần *jean* xanh nhạt. Nguyễn áo *kaki* màu *beige*, quần nâu thẫm.)

Tôi lên nhà chị Huệ từ lúc 11 giờ trưa, uống rượu một mình với cõi lòng tuyệt vọng.

Lúc 5 giờ chiều Nguyễn đến, nhập cuộc rượu. Tôi ngồi cách chàng một quãng, chị Huệ ngồi cạnh anh Ninh. Cuộc rượu bốn người mà thật chỉ có tôi và Nguyễn uống. Tôi nghe ngấm say mơ hồ, cũng nghe Nguyễn nói:

“Măn bỏ cho Nguyễn nghe cái đĩa Tchaikovski đi! Trong cuộc đời, những việc lớn lao mình không thực hiện được thì với ước mơ nhỏ nhẹ như bây giờ cùng nghe với Măn cái đĩa Tchaikovski, Nguyễn muốn làm lắm.”

Tôi cười gượng:

“Xưa nay yêu Nguyễn, Măn không hề nghĩ ra cái điều Nguyễn đóng vai chàng rể. Nhưng chiều nay Măn *có thể nghĩ*. Món quà tặng đám cưới vợ chồng Nguyễn sẽ là cái đĩa này, *Concerto en Ré majeur pour violon* của Tchaikovski, Zino Francescati độc tấu.”

Nét mặt Nguyễn trông đau đớn hẳn.

Dĩ nhiên là thật buồn nhưng tôi vẫn cười và Nguyễn vẫn uống rượu. Giờ phút này sao chỉ muốn lao vào tay Nguyễn, đồng lúc với cảm tưởng đã muôn trùng vời vợi xa nhau.

Sau cùng, Nguyễn nói với chị Huệ:

“Em cảm ơn chị thật nhiều. Những ngày trong căn nhà này là những ngày hạnh phúc cao nhất cho em. Một đời, làm sao em còn tìm được.”

Tôi tiếp lời Nguyễn:

“Em cũng cảm ơn chị thật nhiều. Ngày nào trở lại đây tức là ngày đó em đã hết đau khổ. Nhưng mà em tin rằng sẽ không bao giờ có ngày ấy.”

Đưa về, Nguyễn ghì sát tôi vào người, nhỏ giọng:

“Cái điều mình xa nhau tất nhiên là phải đến Măn ạ. Măn quên Nguyễn đi! Đừng nhìn ra cửa sổ ngóng chờ Nguyễn mỗi chiều nữa. Mai sớm Nguyễn đi Dalat rồi.”

Cố kềm nước mắt, tôi đáp lời chàng:

“Nguyễn đừng lo! Không bao giờ Măn nhìn ra cửa sổ nữa đâu. Nếu còn ở Sài Gòn, mỗi ngày Măn sẽ rời nhà từ lúc 1 giờ trưa cho đến 7 giờ tối. Mai sớm Nguyễn về Dalat đi, đừng bao giờ đến tìm Măn nữa.”

Hình như chàng đau đớn lắm theo những lời tôi vừa nói?

Hồi lâu, Nguyễn bày tỏ:

“Măn giữ giùm Nguyễn các cuốn truyện Trân Sa. Nguyễn sợ không có can đảm đọc lại. Ngày nào cần, Nguyễn nhắc, Măn cho Nguyễn.”

Tôi im lặng. Nguyễn hỏi, điệu dòn dập:

“Măn có hứa sẽ cho Nguyễn xin lại các tập Trân Sa ngày nào Nguyễn hỏi?”

Tôi gật:

“Măn hứa. Măn sẽ giữ các cuốn truyện Trân Sa và sẽ trao lại Nguyễn ngày nào Nguyễn hỏi. Chắc chắn vậy. Đây là lời hứa danh dự, Măn sẽ ghi nhớ nằm lòng.”

Lúc ngừng chiếc xe ở ngõ, Nguyễn vụt quay người ôm ghì tôi vào ngực. Tôi cố gắng giằng ra, chàng lại càng xiết mạnh. Bất ngờ Nguyễn buông câu nói:

“Nguyễn có lấy vợ, xin Măn đừng trách Nguyễn!”

Tôi kêu rú lên một cách vô ý thức giữa lòng đường vắng. Đất trời quay cuồng trước mặt. Cả thân hình lão đảo như vừa có một mũi gươm dài đâm suốt qua tim. Nhưng tiếp liền ngay sau, tôi hất mạnh tay Nguyễn, bỏ đi nhanh như chạy vào trong ngõ tối.

Tiếng kêu “*Măn! Măn!*” của Nguyễn đuổi theo (chừng như thảng thốt) vẫn không làm tôi ngừng bước. Tôi muốn chạy trốn thật mau bằng tất cả chiều dài của bước chân dòn dập. Trốn Nguyễn. Trốn một Định Mệnh. Trốn nỗi đau đớn vô cùng đang đổ ập lên tâm hồn và cuộc đời từ nay.

Trân Sa và Nguyễn,

Măn yêu cả hai thật nhiều bằng trọn vẹn tim óc và thân thể mình, nhưng từ nay xin vĩnh biệt!

Tôi cũng chấm dứt những trang sách viết cho Trân Sa tại đây khi nhìn thấy rõ trước mắt những chông gai ghê gớm mà cả tôi và Nguyễn đều không thể nào vượt nổi trong môi tình kéo dài đã 6 tháng.

Adieu!

[]

